

လျှပ်ပန်းအိမ်

(လာရှိုး)

ထိုင်းပုလိပ်အိမ်က

တစ်စောင်နှစ်
ဆ

ထိုင်းပုလိပ်အိမ်က တစ္ဆေမောင်နှမ

အခန်း (၁)

အချိန်ကာလ အားဖြင့်တော့ ၂၀၁၀ ဝန်းကျင်လောက်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကိုမြမောင်နှင့် မခင်ထွေးတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် အမိမြန်မာနိုင်ငံကို စွန့်ခွာလာကာ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်ကြမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ယခုရောက်ရှိ လာကြပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော ထိုနိုင်ငံတွင် အခြေချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသစ်အဆန်းများစွာက စီးကြိုလို့နေသည်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ ခရီးဆောင် အိတ်ကလေး ကိုယ်စီဖြင့် မိန်းလမ်းမ နံဘေးတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ဘယ်ကိုသွားလို့ သွားရမည်မသိ လမ်းပျောက်နေကြသည်။

ဤဒေသသို့ မလာမီကတော့ ထိုင်းနိုင်ငံတွင်လည်း မြန်မာလူမျိုးအများစု ရှိနေကြမည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ ကြသည်။ အမှန်တွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံမှ အလုပ်လုပ်ရန် ရောက်ခဲ့ကြသော လူများ ဒုနှင့်ဒေး ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

"မိန်းမရေ ... တို့ကတော့ ဒီကို မလည်မဝယ်နဲ့ ရောက်လာကြပြီ ... အရင်ဆုံး နေစရာတော့လိုမယ် "

"အင်းလေ ... ရှင့်မိတ်ဆွေ ကိုညိုကြီးကို ဆက်သွယ်ကြည့်ပါလား "

ထိုအခါ ကိုမြမောင်လည်း ၎င်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး အတွင်းမှ စာရွက်ငယ်လေး တစ်ခုကို ထုတ်ကာ -

"ကိုညိုကြီးကတော့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတယ် ... သူ့ကို ဆက်ကြည့်တာပဲ ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ဟုဆိုကာ နီးစပ်ရာ စတိုးဆိုင်လေးမှ ထိုင်းဆင်းကတ် တစ်ခုကို ဝယ်ကာ ကိုညိုကြီးထံသို့ ဆက်သွယ် လိုက်တော့သည်။ သူတို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ဦးစွာပြောဖြစ်၏။

"ဟဲလို ..."

တစ်ဖက်မှ အသံကြားရသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုညိုကြီးလား မသိဘူးဗျ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဘယ်သူလဲ မသိဘူး"

"ကျွန်တော် ... မြမောင်ပါ ... အခု မဲဆောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ရောက်နေပြီဗျ ... အဲဒါ ခင်များအားရင် ... လာခေါ်ပေးလို့ ရမလား ... (.....) စတိုးဆိုင်နားလေးမှာ ..."

"ဪ အေအေ ... ငါလာခဲ့မယ်လေ "

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာတော့ သူတို့ လင်မယားရှိရာသို့ ကိုညိုကြီးဆိုသူ ရောက်လာပါတော့သည်။ ကိုညိုကြီးမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှ အလုပ်လာ ရောက် လုပ်ကိုင်သူပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်တွင် နေစဉ်က ကိုမြမောင် နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၏။ ကိုညိုကြီးလည်း သူဌား လာသော တက္ကစီလေးပေါ်က ဆင်းကာ ကားဆရာကို ထိုင်းဘာသာ စကား ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား မြမောင် "

"သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူးဗျာ ... "

"အေးကွာ ... ငါလည်း ဒီကနေ့ နားရက်ဆိုတော့ မင်းတို့ လိုအပ်တာတွေ

လိုက်လုပ်ပေးပါမယ် "

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ... ခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ်တို့ လင်မယား နေစရာလေး လိုတယ်ဗျာ ... ဈေးနှုန်းသင့်တင့်နဲ့ အတော်အသင့် အဆင်ပြေ ရင် ရပါပြီ ... ငွေကလည်း သိပ်ပါလာတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ "

ထိုအခါ ကိုညိုကြီးလည်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ -

"နေစရာ အတွက်တော့ မပူနဲ့ကွာ ... ဒီမှာက တိုက်ခန်းတွေက ဈေးကြီး တယ်ဆိုတော့ ... ငါအသိ တစ်ယောက်ရဲ့ ခြံရှိတယ် ... အဲ့မှာ ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ တစ်ပြားမှ ပေးစရာ မလိုဘူး ... ဘာပဲပြောပြော သက်သာတာပေါ့ ကွာ "

"ဟာ ... ဒါဆို ဟန်ကျပြီပေါ့ဗျာ... "

"အေးကွ ... အဲ့ခြံမှာက လူမနေတော့ ခြံစောင့်သဘောမျိုးနဲ့ နေပေးရင်ကို ရပြီ ... ပိုက်ဆံကတော့ မရဘူးပေါ့ကွ "

"အိုဗျာ ... နေစရာရရင်ကို ကျေနပ်ပါပြီ "

"ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့ "

ထို့နောက်တွင်တော့ ကိုညိုကြီးနှင့်အတူ ကိုမြမောင် တို့လင်မယား အဌား ကားလေးတစ်စီး ဌားကာ အလကား နေရမည်ဆိုသော ခြံကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ လိုက်တော့သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် စီးနှင်းပြီး နောက်မှာတော့ ကိုညိုကြီးပြော သည့် ခြံကြီးဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါတော့၏။

ခြံကြီးမှာ အတန်ပင် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ ခြံကြီးအတွင်းတွင်တော့ ရေနံချေးဝအောင် သုတ်ထားသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်မဲကြီး တစ်လုံးအပြင် ထို အိမ်ကြီး၏ အရှေ့ဖက် မျက်စောင်းထိုးတွင်တော့ ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် တိုက်ပုအသေးလေး တစ်လုံးလည်း ရှိလေ၏။

ခြံကြီးမှာ လူမနေတာ အတန်ကြာပြီမို့ အိမ်မည်းကြီး၏ အောက်ခြေ
တစ်ဝိုက်တွင် ခြံများက လူခါးလောက်ထိ ပေါက်ရောက်နေလေ၏။
အေးစက်စက် အငွေ့အသက်များနှင့် အတူ အိမ်ကြီးမှာလည်း သရဲတစ္ဆေ
ကားထဲက ဇာတ်လိုက်အိမ်ကြီးသဖွယ် ကျောချမ်းဖွယ်တော့ ကောင်းလှ
သည်။ ခြံကြီးအတွင်း တိတ်ဆိတ်နေမှုကလည်း အထီးကျန်ခြင်းဟူသည့်
အသွင်ကို ဖော်ဆောင်နေသလို။
